

Με αφορμή τις εκκενώσεις των καταλήψεων στην Πάτρα

Ο τρόπος με τον οποίο υλοποιήθηκε η εκκένωση των τριών χώρων, δηλαδή με την άμεση και ουσιαστική συνδρομή του Δήμου, επιφορτίζει την τοπική αρχή με τεράστιες πολιτικές ευθύνες. **Η επίθεση στις καταλήψεις κάτω από τον μανδύα μιας δήθεν ουδέτερης νομιμότητας στο όνομα της Δημοκρατίας, από τους αυτοαποκαλούμενους αριστερούς, τα πιο πιστά σκυλιά του συστήματος, αυτούς που έδωσαν το απαραίτητο άλλοθι στην κοινωνική λεπλασσία του μνημονίου είναι ξεκάθαρη πολιτική επιλογή.** Κάποιοι νομίζουν ότι παρέλαβαν την πόλη με δύο κεντρικές καταλήψεις-ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης και θα την παραδώσουν με γραφεία των ναζι στη θέση τους και μάλιστα σε κεντρικό σημείο της πόλης. Είναι γελασμένοι, εκτός πραγματικότητας και θα το καταλάβουν πολύ σύντομα. Οι απόπειρες να ξαναγυρίσει η πόλη στην εποχή που οι τότε παρα-κρατικές συμμορίες (ομάδα Καλαμπόκα, Κένταυροι κτλ) τρομοκρατούσαν και κυνηγούσαν τους αγωνιστές, θα πέσουν στο κενό και τότε όλοι θα αναλάβουν τις ευθύνες τους. Η αгаστή συνεργία με τους ναζι, δεν μπορεί να ειπωθεί από κανένα άλλο πρίσμα. **Η απόφαση τους να εκκενώσουν τις καταλήψεις είναι μια ξεκάθαρη πολιτική επίθεση στον κόσμο του αυτοοργανωμένου αγώνα και ειδικά στους αναρχικούς,** με ευρύτερες βλέψεις αντιμετώπισης των αναπόφευκτων μελλοντικών κοινωνικών αγώνων και εξεγέρσεων-προϊόντων των συνθηκών κοινωνικής λεπλασσίας που αντιμετωπίζουμε.

Οι φανφάρες περί αξιοποίησης των χώρων είναι βλακείες που απευθύνονται σε λοβοτομημένους φασίστες ψηφοφόρους. Ο Δήμος όντας ιδιοκτήτης μιας τεράστιας ακίνητης περιουσίας, που παρόλα αυτά δεν μπορεί καν να συντηρήσει, έχει στη διάθεσή τους μόλις 200 μετρά μακριά από το Παράρτημα το αναξιποίητο κτίριο του Αρσακείου. Είναι υποκριτικό να θέλει να στεγάσει στο Παράρτημα την όποια δραστηριότητα, όταν άλλοι πιο κατάλληλοι χώροι παραμένουν άδεια. Όσον αφορά τα περί μουσείου του αντιδιδακτορικού αγώνα που ακούγονται από διάφορες μπάντες, **η απόπειρα στέρωσης των πολιτικών και κοινωνικών χαρακτηριστικών του Παραρτήματος και η μουσειοποίηση των κοινωνικών αγώνων αποτελεί την άλλη όψη της καταστολής,** γεγονός που επίσης θα μας βρει απέναντι. Η καλύτερη τιμή στους αγωνιστές του παρελθόντος είναι η συνέχεια των αγώνων τους στο σήμερα. Μια τέτοια προοπτική εξυπηρετεί τόσο το Παράρτημα όσο και οι καταλήψεις γενικότερα.

Πιο συγκεκριμένα για τις καταλήψεις

Οι δημόσιοι χώροι τους οποίους επανοικειοποιήθηκαν αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι κ.ά. κοινωνικοί αγωνιστές, οι καταλήψεις, είναι ανοιχτοί σε όλους, ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι. **Γενικές συνελεύσεις και εκδηλώσεις, μουσικές συναυλίες, θεατρικά δρώμενα, προβολές ταινιών, φιλοξενία πολιτιστικών ομάδων, η εκμάθηση της γλώσσας μας σε μετανάστες, η λειτουργία ραδιοφώνου και αδιαμεσολάβητης κινηματικής αντιπληροφόρησης** είναι μερικές μόνο από τις δραστηριότητες που στεγάζουν. Επομένως, το να αντιμετωπίζει κάποιος την εισβολή των δυνάμεων καταστολής με τις οδηγίες του Δήμου ως «ευκαιρία» για «επαναλειτουργία» δήθεν «αναξιοποίητων» υποδομών είναι, το λιγότερο, υποκριτικό και κακόβουλο. Αυτό είναι το πρώτο σοβαρό πρόβλημα για το ντόπιο κεφάλαιο, το κράτος και το παρακράτος: άνθρωποι που δημιουργούν και δεν καταναλώνουν απλώς, που διαβάζουν κριτικά οργανώνονται αντιιεραρχικά και σκέφτονται ελεύθερα και δεν αποχαυνώνονται με τηλεοπτικά σκουπίδια που στέκονται αλληλέγγυοι στους πρόσφυγες και όχι ως κανίβαλοι που δρουν πολιτικά και συμμετέχουν σε συλλογικά κοινωνικά εγχειρήματα αντί να ελεεινολογούν σε κάποιον καναπέ άνθρωποι που κοινωνικοποιούν και οξύνουν τις αντιστάσεις και δεν κρύβονται πίσω από υπεκφυγές και διαγνώσεις «ωριμότητας» των συνθηκών άτομα που αντιμετωπίζουν το νεοφασιστικό φαινόμενο ως ακριβώς αυτό που είναι: ως πειθήνιο όργανο του κεφαλαίου και αμείλικτο εχθρό κάθε έννοιας ελευθερίας... τέτοιοι άνθρωποι παρεκκλίνουν από την νόρμα και αποτελούν κίνδυνο για το καθεστώς. Δυσκολία συνεπώς πρώτη: **όσοι ονειρεύονται έναν διαφορετικό κόσμο αλληλεγγύης, ισότητας, σεβασμού της διαφοράς και ελευθερίας, και πράττουν γι' αυτό, δεν είναι ...(απλώς) «ψηφοφόροι», δεν αναθέτουν σε «αντιπροσώπους»: τη ζωή τους την παίρνουν στα δικά τους χέρια,** ενώ συμβαίνει επιπρόσθετα το εξής λυπηρό για την κυρίαρχη τάξη: **είναι σύμμαχοι όσων εξεγείρονται και αλληλέγγυοι με τα θύματα του κοινωνικού πολέμου που έχουν εξαπολύσει και όχι ρουφιάνοι και εθελόδουλοι παρατραχάμενοι της κεντρικής εξουσίας.**

Οι «δημοτικές αρχές» που ξαφνικά κόπτονται για την «εύρυθμη λειτουργία» του κέντρου της πόλης και των γύρω καταστημάτων νομίζουν ότι απευθύνονται σε ηλίθιους: γύρω από το εμπορικό κέντρο -όπου κάθε τρίτο μαγαζί υπάρχει πλέον ενοικιαστήριο ή πωλητήριο- η Πάτρα μετράει χιλιάδες θύματα της οικονομικής εξόντωσης των μεσαίων και φτωχών στρωμάτων που εφαρμόζουν. Κάθε σπίτι κρύβει μια δική του θλιβερή ιστορία ανέχειας, λιγότερο ή περισσότερο τραγική. Η κατάληψη Παραρτήματος στην οδό Κορίνθου υπήρξε διαχρονικά σημείο συνάντησης και εφιαλτήριο για όλα τα πολιτικά και κοινωνικά κινήματα και όλους τους αυτόνομους κοινωνικούς αγωνιστές της τοπικής κοινωνίας. Αυτό είναι το δεύτερο πολύ σοβαρό πρόβλημα για τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις και τους υπηρέτες τους: **ο κόμβος συνάντησης και συσπείρωσης πρέπει να σβήσει...** Σε μια τέτοια κατάσταση βίαιης προλεταριοποίησης, η κοινωνία μοιάζει με ηφαίστειο ικανό ανά πάσα στιγμή να εκραγεί. Κύριο ανάχωμα σε μια διαδικασία επικίνδυνης ριζασπαστικοποίησης θα αποτελέσει για το σύστημα το πιστό του σκυλί, η χρυσή αυγή: αυτός είναι και ο λόγος που οι καταλήψεις χτυπιούνται για να παραδώσει τελικώς ο Δήμαρχος μια πόλη πειθήνια και σε νεκρική σιγή με (τα πρώτα) ναζιστικά γραφεία στην κεντρικότερη θέση του αστικού της ιστού.

Μια τοπική εκδοχή στρατηγικής της έντασης

Εδώ και ένα περίπου χρόνο μεθοδεύεται από το τοπικό σύμπλεγμα εξουσίας (ΜΜΕ-αστυνομία-δικαστική αρχή-δήμος) μια προσπάθεια εγκληματοποίησης και χαρτογράφησης των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων, του αντιφασιστικού αγώνα και όσων συμμετέχουν σε αυτά. Μέσα σε λίγους μόνο μήνες είδαμε γεγονότα όπως: τις δύο επιθέσεις φασιστών, και φασιστών-αστυνομίας στο Μαραγκοπούλειο, τη μετατροπή της πόλης σε αστυνομικό φρούριο προκειμένου να προστατευτούν οι εκδηλώσεις της Χ.Α., την επίθεση της αστυνομίας στην πλατεία Όλγας και στους νεολαίους που αράζουν εκεί τουλάχιστον δύο φορές, τη διάλυση αντιφασιστικής συγκέντρωσης πριν δυο εβδομάδες στην Αγυιά, τις επαναλαμβανόμενες επιθέσεις της αστυνομίας σε διαδηλωτές με ευθείες βολές δακρυγόνων από μικρή απόσταση και τον τραυματισμό συντρόφων, τη συστηματική εμπλοκή των καταλήψεων, με όρους «παραβατικότητας» και «ανομίας» σε

γεγονότα που συνέβαιναν στο κέντρο της πόλης, περίπου 30 συλλήψεις και πάνω από 100 προσαγωγές, νούμερα που για τον χωροχρόνο Πάτρα σε άλλες περιπτώσεις αντιστοιχούσαν σε δεδομένα εικοσαετίας, την μεροληπτική, ειρωνική και εκδικητική συμπεριφορά της τοπικής δικαστικής αρχής απέναντι στους συλληφθέντες συντρόφους. **Όλα αυτά τα γεγονότα παράλληλα με τη μεταφορά των γραφείων της Χ.Α και την ...ενσωμάτωσή τους στο τμήμα μεταγωγών φανερώνουν σχεδιασμό και προοπτική τσακίσματος των αντιστεκόμενων κοινωνικών και πολιτικών κομματιών της πόλης.**

Δούλοι σε σιγή νεκροταφείου, αυτό είναι το όραμά τους

Το γενικό δικό τους όραμα αποτελεί αληθινό ζόφο για τα ασθενέστερα κοινωνικά στρώματα. Κυβερνά η ακροδεξιά διά Νόμου και Τάξης σε ανοιχτή επικοινωνία με τον εσμό των νεοναζί και σε συνέργια με το φασιστικό παρακράτος. Σκαλί σκαλί, βήμα βήμα το κοινωνικό σώμα εθίζεται στον ακροδεξιό λόγο και συμβάντα το ένα έπειτα από το άλλο εγκαθιδρύουν μια νέα κανονικότητα και νέες ανεπερώτητες βεβαιότητες αναδύονται- σε κάποιους μήνες τίποτα από αυτά δεν θα παραξενεύει και δεν θα ενοχλεί, είμαστε ζώα που συνθηζόμαστε: οι εκδιδόμενες γυναίκες (κυρίως ξένες) δεν είναι τα θύματα, είναι –ευλόγως- αντικείμενο απόλαυσης για τον ελληνικά νοικοκυραίο που θέλει να ξεδώσει, οπότε οφείλουν να πληρούν όλες σχετικές προδιαγραφές υγιεινής...· οι μετανάστες δεν είναι οικονομικοί πρόσφυγες δεν ζουν σε τρώγλες, ήρθαν στον παράδεισο, ακάλεστοι, δεν δουλεύουν σε σκλαβοπάζαρα και τσιφλίκια αλλά πρέπει να μας ευχαριστούν για τα ψίχουλα που παίρνουν· τα διαβόητα αστυνομικά τμήματα δεν είναι άντρα βασιανιστών και φασιστών αλλά φάρτοι ασφάλειας σε μια θάλασσα εγκληματικότητας· τα στρατόπεδα κράτησης μεταναστών δεν είναι φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι ξενοδοχεία φιλοξενίας· οι διαδηλώσεις δεν είναι νόμιμες μορφές αγώνα και έκφραση αγανάκτησης αλλά εμπόδιο στη ροή των εμπορευμάτων και καταναλωτών· οι παραλίες και η φύση δεν είναι αγαθό και δικαίωμα για τον καθένα που τα σέβεται να τα απολαμβάνει, αλλά «ανταγωνιστικό τουριστικό προϊόν» και «φιλέτα» για ξενοδόχους· ο ξένος επισκέπτης δεν είναι φιλοξενούμενος, είναι «τουρίστας»· η μάλιστα τόσο «ποιοτικότερος» όσο πλουσιότερος· η εκκλησία δεν είναι εκθρόνη της ζωής και οι παππάδες δεν καθοδηγούν ύπουλα το ποίμνιο, στις εκκλησίες μοιράζουν φαγητό· τα κιτρινοκάναλα δεν πλένουν στο πλυντήριο τους νεοναζί, «συζητούν δημοκρατικά»· η χούντα δεν ήταν δικτατορία, άμα δεν μιλούσες... δεν σε πείραζαν· ο Μεταξάς δεν ήταν φασίστας, αλλά ήρωας του «όχι»· η δημόσια τηλεόραση δεν είναι κομμάτι αναπόσπαστο της κοινωνικής μας ιστορίας, είναι –αυτονοήτως- όργανο προπαγάνδας του κάθε γελοίου δικτατορικού, δεν μπορεί να είναι αυτοδιαχειριζόμενη και όργανο στα χέρια των κοινωνικών κινημάτων αλλά χρειάζεται λογοκρισία και εγκάθετες επιτροπές σοφών· η δημόσια παιδεία δεν είναι συνθήκη και όρος για την πρόσβαση των λαϊκών στρωμάτων στη γνώση και την επιστήμη αλλά τροχοπέδη ..μεγάλων και τρανών κολλεγιών· ο εργοδότης δεν είναι κυρίαρχος αλλά ευεργέτης, η εργασία δεν είναι καταναγκασμός είναι ευχή...: **Ένας κόσμος ανάποδα..** Στον ιδεολογικό πόλεμο που μαίνεται, η ακροδεξιά αφήγηση επιδιώκει να ταυτίσει όλες τις στρεβλώσεις και τη σήψη του δικού τους πελατειακού κράτους με μια υποτιθέμενη ..κυριαρχία της αριστεράς». Το οικονομικό υπέδαφος αναδιαμορφώνεται και νέοι μαφιόζοι παίρνουν τη θέση παλαιότερων παικτών. Με σύμμαχό τους σχεδόν όλο το μιντιακό κατεστημένο προσπαθούν να βαφτίσουν το μαύρο άσπρο, όμως δεν φαίνεται πιθανό τα φτωχά κοινωνικά στρώματα να αποδεχθούν να ζήσουν σε κοινωνική έρημο με μισθό 200 ευρώ σε κάθε σπίτι.

Η ώρα εκείνη δε θα αργήσει

Πλησιάζει η ώρα που το αδιέξοδο θα γίνει αισθητό σε όλους και η ελληνική τραγωδία θα επιζητήσει την δική της κάθαρση. Ας αναλάβει επιτέλους ο καθένας τις ευθύνες του: πώς έφθασαν οι νεοναζί στο 15%; Όλοι εμείς έχουμε λάβει θέση μάχης εδώ και καιρό. Η απάντηση στον εκφρασισμό της κοινωνίας και στην ραγδαία φτωχοποίηση δεν μπορεί να είναι τηλεοπτικές συζητήσεις και ανακοινώσεις μόνιμης άμυνας. Η πολιτική παράγεται στους δρόμους όπου οι άνθρωποι αγωνίζονται και συγκρούονται με το δεδομένο και το κυρίαρχο. Η κοινωνία δεν είναι πτωχοκομείο για να είμαστε 'ευχαριστημένοι' με συσσίτια και δωρεές φαρμάκων... Η κοινωνική αλληλεγγύη δεν είναι φιλανθρωπία υπέρ νεόπτωχων από εκκλησιαστικούς θεσμούς, ιδιωτικά ιδρύματα, εφοπλιστές, Μ.Κ.Ο. και Δήμους

Οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι, οι καταλήψεις, τα στέκια, οι λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών, οι πολιτικές και κοινωνικές ομάδες, τα δίκτυα αλληλεγγύης, τα κινήματα, τα σωματεία βάσης, οι αυτόνομοι αγωνιστές, όλοι όσοι θέλουν να ζήσουν με αξιοπρέπεια, πρέπει να συντονιστούμε με αλληλεγγύη σε έναν ενιαίο αγώνα μακριά από συντεχνίες, κομματικούς μηχανισμούς και μεγαλοπαράγοντες: για την εργατική τάξη είναι ένας αγώνας κυριολεκτικώς ζωής ή θανάτου. Όπως για τους δυνάστες και τα συμφέροντά τους δεν υπάρχει plan B, με τον ίδιο τρόπο και για τους καταπιεσμένους δεν υπάρχει επιστροφή: ή θα κερδίσουμε τη ζωή μας ή θα μας καταστήσουν δούλους.

Αντιφασίστες αγωνιστές, αμετανόητοι καταληψίες της πόλης

